

Илӗс — Рақами Якум

Аввалин ва Охирин

Jeff Pippenger

2023-07-31

Баёни хотимагии Аҳди Қадим ваъдаеро баён медорад, ки пайғамбар Илӗс пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд бо паёме зоҳир хоҳад шуд.

Инак, Ман пеш аз фаро расидани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд ба назди шумо Илӗс-пайғамбарро хоҳам фиристонд; ва ӯ дили падаронро ба сӯи фарзандон ва дили фарзандонро ба сӯи падаронашон хоҳад гардонид, мабодо Ман омада, заминро бо лаънат зарба занам. Малоқӣ 4:5, 6.

Китоби Муқаддас ошкоро баён мекунад, ки «рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд» ӑ «лаънате», ки Худо «заминро бо он мезанад», дар китоби Ваҳй ҳамчунин ба таври рамзӣ ҳамчун «ҳафт балои охирин» ӑ «ғзаби Худо» тасвир шудааст. Боби понздаҳуми китоби Ваҳй сахнаи нубувватиро муаррифӣ мекунад, ки ба рехта шудани ҳафт балои бузургу даҳшатноки охирин дар боби шонздаҳум меоварад.

Ва ман аломати дигареро дар осмон дидам, бузург ва аҷоиб: ҳафт фаришта, ки ҳафт балои охиринро доштанд; зеро ки дар онҳо ғзаби Худо ба анҷом мерасад.

Ва ман дидам, ки гӯё баҳри шишагине буд, ки бо оташ омехта шуда бошад; ва онҳое ки бар ҳайвон, бар сурати вай, бар нишони вай ва бар шумораи номи вай ғалаба ӑфта буданд, бар он баҳри шишагин истода буданд ва барбатҳои Худоро доштанд. Ва онҳо суруди Мусо, бандаи Худо, ва суруди Барраро меҳонанд ва мегӯянд: Аъзам ва аҷоибанд аъмоли Ту, ӑи Худованд Худои Қодири Мутлақ; одил ва ҳаққанд роҳҳои Ту, ӑи Подшоҳи муқаддасон. Кист, ки аз Ту натарсад, ӑи Худованд, ва номи Туро ҷалол надиҳад? зеро танҳо Ту муқаддасӣ; зеро ҳамаи халқҳо омада, пеши Ту сачда хоҳанд қард; зеро довариҳои Ту зоҳир қардидаанд.

Ва баъд аз он ман нигаристам, ва инак, маъбади хаймаи шаҳодат дар осмон қушода шуд; ва он ҳафт фаришта аз маъбад берун омаданд, дар ҳоле ки ҳафт балоро доштанд, ва бо катони поку сафед либос пӯшида, ва бар синаҳои худ камарбандҳои тиллоӣ баста буданд. Ва яке аз он чор ҳайвон ба он ҳафт фаришта ҳафт косаи тиллоӣ, пур аз ғзаби Худое ки то абадулобод зинда аст, дод. Ва маъбад аз ҷалоли Худо ва аз қудрати Ӱ аз дуд пур шуд; ва ҳеҷ кас наметавонист ба маъбад дохил шавад, то он ки ҳафт балои он ҳафт фаришта ба анҷом расанд. Ваҳй 15:1–8.

Сабаби он ки «ҳеҷ кас натавонист ба маъбад дарояд, то даме ки ҳафт балои ҳафт фаришта ба анҷом расад», дар он аст, ки фурсати ба даст овардани наҷот он гоҳ баста мешавад, вақте ки дар боби понздаҳум маъбад аз дуд пур мегардад. Он давраи озмоишии, ки ба инсоният дода шуда буд, то тавба кунад ва наҷот ӑбад, пас аз он ба поён мерасад. Вақте ки он лаҳзаи замони фаро мерасад, «рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд», ки Юҳанно онро «ҳафт балои

охирин» меномад, пеш аз Омадани Дуюми Масеҳ рехта мешавад. Малокӣ он рӯзро «дахшатнок» номидааст, ва Ишаё онро амали «ғариби» Худо мешиносонад.

Зеро ки Худованд, чунон ки дар кӯҳи Перосим, бархезад; ва чунон ки дар водии Чибъун, ба ғазаб ояд, то амали Худро ба ҷо оварад, амали ачиби Худро; ва кори Худро ба иҷро расонад, кори ачиби Худро. Пас акнун масхарақунанда набошед, мабодо бандҳои шумо мустаҳкам гардад; зеро ки ман аз ҷониби Худованди Худои лашкарҳо шундаам, ки ҳалокате, ки муайян шудааст, бар тамоми замин хоҳад омад. Ишаё 28:21, 22.

Гарчанде «кори ачиби» Худо «тамоми заминро» фаро мегирад, Ваҳй равшан месозад, ки ғурӯ рехтани балоҳо бо исёни як миллат алоқаманд аст.

«Халқҳои хориҷӣ ба намунаи Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико пайравӣ хоҳанд кард. Гарчанде ки вай пешсафӣ мекунад, бо вучуди ин ҳамон бӯхрон бар сари халқи мо дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон хоҳад омад». Testimonies, volume 6, 395.

«Ҳангоме ки Амрико, сарзамини озодии динӣ, бо Папагӣ дар маҷбур сохтани вичдон ва водор намудани одамон ба эҳтиром кардани шанбеи козиб муттаҳид гардад, мардуми ҳар як кишвари рӯйи замин ба пайравӣ аз намунаи он бурда хоҳанд шуд». Testimonies, volume 6, 18.

Ҳар як миллат ҷоми вақти санҷиши худро пур хоҳад кард, аммо «доварии Худо», ки хоҳар Уайт онро «ҳалокати миллӣ» меномад, яъне «замони доварии ҳаробқунандаи Худо», тавре ки ӯ ҳамчунин таърихеро, ки аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад, меномад, он ҳафт балои охирин нест.

«Замоне фаро мерасад, ки шарияти Худо, ба маънои махсус, дар кишвари мо бекор карда хоҳад шуд. Ҳокимони миллати мо, ба воситаи қонунгузориҳои расмӣ, қонуни якшанберо маҷбурӣ хоҳанд гардонд, ва ба ин тарз қавми Худо ба ҳатари бузург гирифтӣ хоҳад шуд. Вақте ки миллати мо, дар шӯроҳои қонунгузории худ, қонунҳое қабул хоҳад кард, то вичдонҳои одамонро дар бораи ҳуқуқҳои диниашон бибандад, риояи якшанберо маҷбурӣ гардонад ва қудрати зулмоварро бар зидди онҳое ба қор барад, ки шанбеи рӯзи ҳафтумро нигоҳ медоранд, он гоҳ шарияти Худо, барои ҳамаи мақсадҳо ва натиҷаҳои амалии он, дар кишвари мо бекор карда хоҳад шуд; ва муртадии миллӣ аз паи вайронии миллӣ хоҳад омад». Review and Herald, December 18, 1888.

Доварҳои Худо, ки Хоҳар Уайт онҳоро «вайронии миллӣ» меномад, аз қонуни миллии якшанбе оғоз меёбанд ва ибтидои «амали ачиби» Худоро нишон медиҳанд, ҳарчанд амали ачиби Худо ба таври мушаххастар ҳафт балои охирин аст. Тасвири мукамалтаре аз амали ачиби Худо ҳангоме падидор мешавад, ки ҳалосӣ аз Миср ба ҳатти доварии иҷроии Худо илова карда шавад. Балоҳои Миср, гарчанде дахто буданд, ба қисматҳо ҷудо гардида буданд. Се балоҳои аввал аз ҳафтгои охирин фарқ карда шуда буданд. Пас, ҳалосӣ аз Миср як давраи вақтро муайян мекунад, ки бо се балоҳои аввал ифода ёфта, аз вайронии миллии Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад ва то он даме идома меёбад, ки Микоил бархезад ва муҳлати озмоиши инсон ба поён расад.

«Доварии Худо бар сари онҳое нозил хоҳад шуд, ки дар пайи фишор додан ва nobуд сохтани қавми Ё ҳастанд. Таҳаммулпазирии тӯлонии Ё нисбат ба шарирон одамонро дар гуноҳ часур месозад, вале ҷазои онҳо, бо вучуди ин, ҳатмӣ ва даҳшатнок аст, зеро дер ба таъхир афтодааст. “Худованд бархоҳад хест, чунон ки дар кӯҳи Перазим, ва ба ғазаб хоҳад омад, чунон ки дар водии Љибъун, то амали Худро ба ҷо оварад, он амали ачиби Худро; ва кори Худро ба анҷом расонад, он кори ачиби Худро.” Ишаё 28:21. Барои Худои раҳимонаи мо амали ҷазо додан амали ачиб аст. “Ба ҳаёти Худ қасам, мегӯяд Парвардигор Худо, ки Ман аз марги шарир ҳеҷ хушнуд нестам.” Ҳизқиёл 33:11. Худованд “раҳим ва шафиқ, дерғазаб ва пур аз неқӯй ва ростӣ, ... бахшандаи гуноҳ ва исён ва хато” аст. Бо вучуди ин, Ё “ҳаргиз гуноҳкорро бегуноҳ нахоҳад шумурд.” “Худованд дерғазаб ва бузургқудрат аст, ва ҳаргиз шарирро сафед нахоҳад кард.” Хуруҷ 34:6, 7; Наҳум 1:3. Бо амалҳои даҳшатноки адолат Ё ҳокимияти шариати поймолшудаи Худро барқарор хоҳад кард. Шиддати кайфаре, ки мунтазири қонуншикан аст, аз рӯи худдории Худованд аз иҷрои адолат метавон доварӣ кард. Миллате, ки Ё муддати дароз таҳаммул мекунад, ва то он даме ки паймонаи шарорати он дар ҳисоби Худо пур нашавад, онро нахоҳад зад, дар ниҳоят ҷоми ғазаберо хоҳад нӯшид, ки бо раҳмат омехта нест.»

«Ҳангоме ки Масеҳ шафоати Худро дар муқаддасгоҳ қатъ мекунад, ғазаби бемаҳлути ваъдашуда бар зидди онҳое ки ҳайвон ва сурати онро парастииш мекунад ва аломати онро қабул менамоянд (Ваҳй 14:9, 10), фуру рехта хоҳад шуд. Балоҳое ки бар Миср омаданд, ҳангоме ки Худо наздик буд Исроилро раҳой бахшад, аз ҷиҳати ҳислат ба он доварии боз ҳам даҳшатноктару фарохтар монанд буданд, ки бояд бар ҷаҳон андаке пеш аз раҳиҳои ниҳиҳои қавми Худо фуру оянд. Ваҳйдиҳанда, ҳангоми тавсифи он офатҳои сахмгин, мегӯяд: “Варамӣ бад ва дардноке бар одамоне афтод, ки аломати ҳайвонро доштанд ва сурати онро парастииш мекарданд.” Баҳр “мисли хуни мурдае гардид; ва ҳар ҷонзиндаи дар баҳр буда мурд.” Ва “дарёҳо ва ҷашмаҳои обҳо ... хун шуданд.” Ҳарчанд ин азобҳо даҳшатноканд, адолати Худо қомилан сафед карда мешавад. Фаристаи Худо эълон мекунад: “Одил ҳастӣ Ту, эй Худованд, ... зеро ки чунин доварӣ кардай. Зеро хуни муқаддасон ва анбиёро рехтаанд, ва Ту ба онҳо хун додӣ, то бинӯшанд; зеро ки сазовори онанд.” Ваҳй 16:2–6. Бо он ки қавми Худоро ба марг маҳкум карданд, онҳо ба ҳақиқат ҳамон гуна гуноҳи хуни онҳоро ба гардан гирифтанд, гӯё ки он бо дастӣ худашон рехта шуда бошад. Ба ҳамин монанд, Масеҳ яҳудии замони Худро дар ҳамаи хуни мардони муқаддасе, ки аз рӯзҳои Ҳобил сар карда рехта шуда буд, гунаҳкор эълон кард; зеро онҳо ҳамон рӯхро доштанд ва меҳостанд ҳамон қореро анҷом диҳанд, ки ин қотилони анбиё анҷом дода буданд.»

Дар балои баъдӣ ба офтоб қудрат дода мешавад, «то одамонро бо оташ бисӯзонад. Ва одамон аз гармии шадид сӯхтанд». Оятҳои 8, 9. Паёмбарон ҳолати заминро дар ин вақти даҳшатнок чунин тасвир мекунад: «Замин мотам дорад; ... зеро ҳосили саҳро nobуд шудааст.... Ҳамаи дарахтони саҳро хушк шудаанд, зеро шодӣ аз писарони одам дур шудааст». «Тухм зери қулӯҳҳои худ пӯсидааст, анборҳо вайрону хароб гаштаанд.... Ҷорпоён ҷӣ гуна нола мекунад! Рамаҳои говон саргардон шудаанд, зеро ҷарогоҳе надоранд.... Дарёҳои об хушк шудаанд, ва оташ ҷарогоҳҳои биёбонро фуру бурдааст». «Сурудҳои маъбад дар он рӯз ба нолаҳо табдил хоҳанд ёфт, мегӯяд Худованд Худо; дар

хар ҷо часадҳои бисёр хоҳанд буд; онҳоро дар хомӯшӣ ба берун хоҳанд партофт». Юил 1:10–12, 17–20; Омӯс 8:3.

«Ин вабоҳо умумӣ нестанд, вагарна сокинони замин комилан нест карда мешуданд. Бо вучуди ин, онҳо даҳшатноктарин офатҳои хоҳанд буд, ки инсоният то ҳол шинохтааст. Ҳамаи доварӣҳои, ки пеш аз анҷоми замони имтиёз бар одамон нозил шудаанд, бо раҳм омехта буданд. Хуни шафоатгари Масеҳ гунаҳкорро аз он муҳофизат кардааст, ки ҷазои пурраи гуноҳи худро дарёфт накунад; аммо дар доварию ниҳой, ғазаб беомехта бо раҳм рехта мешавад.

«Дар он рӯз тӯдаҳои бисёр паноҳи марҳамати Худоро, ки то он дам дер боз онро хор мешумориданд, хоҳанд ҷуст. “Инак, рӯзҳои меоянд, мегӯяд Худованд Худо, ки дар замин қатъӣ мефиристам, на қатъӣ нон ва на ташнагии об, балки қатъӣ шунидани каломи Худованд; ва онҳо аз баҳр то баҳр ва аз шимол то шарқ саргардон хоҳанд шуд, барои ҷустани каломи Худованд ба ҳар сӯ хоҳанд давид, вале онро нахоҳанд ёфт.” Омӯс 8:11, 12.» Баҳси Бузург, 627–629.

Дар порчаи қаблӣ чунин гуфта шуда буд: «Миллате, ки Ё бо он сабр мекунад ва то вақте ки он дар дафтари Худо паймонаи шарорати худро пур накардааст, онро зарба наметананд, дар ниҳоят косаи ғазабро, ки бо раҳм омехта нест, хоҳад нӯшид». Ё ҳамчунин дар ҳамон банд навиштааст: «Офатҳои, ки бар Миср нозил шуданд, ҳангоме ки Худо наздик буд Исроилро раҳо кунад, аз лиҳози хусусият ба он доварӣҳои ҳаросноктару фарогиртаре монанд буданд, ки андаке пеш аз раҳиҳои ниҳиҳои қавми Худо бар қаҳон фуруд хоҳанд омад». Он миллате, ки «паймонаи шарорат»-ро пур мекунад (Иёлотӣ Муттаҳиди Амрико), офатҳои монанди даҳ офати Мисрро аз сар хоҳад гузаронд.

Балоҳои Миср ба ду давра ҷудо шуда буданд. Се балои аввал бар ҳама фуруд омад, аммо ҳафт балои охирин фақат бар мисриён нозил гардиданд.

Ва дар он рӯз замини Ҷӯшанро, ки қавми Ман дар он сокинанд, ҷудо хоҳам кард, то ки дар он ҷо анбӯҳи пашшаҳо набошад; то ту бидонӣ, ки Ман Худованд ҳастам дар миёни замин. Хуруҷ 8:22.

Се балои аввал дар Миср дар ҳама ҷо фуруд омаданд, вале Ҷӯшан, ки дар он ибриён зиндагӣ мекарданд, ҳафт балои охирини Мисрро қабул накард. Иёлотӣ Муттаҳиди он миллатест, ки ҷоми гуноҳи худро дар қонуни якшанбе лабрез мекунад. Дар он лаҳза осеёни миллиро ҳаробии миллий пайравӣ менамояд, аммо доварӣҳои, ки ҳаробии миллиро ба вучуд меоранд, бо раҳмат омехтаанд, то вақте ки Микоил бархезад ва давраи имтиҳон барои тамоми башар баста шавад. Ҳангоми қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳиди, аксарияти онҳое ки ҳоло худро ниғаҳдорандагони шанбе эътироф мекунанд, ба ҳокимиятҳои мавҷуда сачда хоҳанд кард ва нишони ҳайвонро қабул хоҳанд намуд. Дар он вақт масъалаи қонуни якшанбе барои онҳое ки берун аз адвентизм будаанд, ба озмоиши рӯҳонӣ табдил меёбад. Аз қонуни якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳиди то вақте ки Микоил бархезад, замони бузурги ҷамъоварию коргарони соати ёздаҳум аст, аммо дар аллакай бар онҳое баста шудааст, ки барои нури шанбеи рӯзи ҳафтум пеш аз қонуни якшанбе масъул доништа мешаванд.

Ҳар қадар ки рӯзҳо мегузаранд, ҳамон қадар равшантар мегардад, ки доварихои Худо дар ҷаҳон ҳастанд. Ў ба воситаи оташ ва тӯфон ва заминларза сокинони ин заминро аз наздик омадани Худ огоҳ месозад. Замон наздик мешавад, ки бухрони бузург дар таърихи ҷаҳон фаро хоҳад расид, ҳангоме ки ҳар ҳаракате дар ҳукумати Худо бо таваҷҷуҳи шадид ва бимнокии баённопазир мушоҳида хоҳад шуд. Паси ҳам доварихои Худо якдигарро пайравӣ хоҳанд кард — оташ ва тӯфон ва заминларза, бо ҷанг ва хунрезӣ.

«Эй кош, халқ вақти тафаккуди худро медонист! Бисёре ҳастанд, ки ҳанӯз ҳақиқати имтиҳонкунандаи барои ин замонро нашунудаанд. Бисёре ҳастанд, ки Рӯҳи Худо бо онҳо мубориза мебарад. Вақти доварихои ҳалокатбори Худо вақти раҳмат барои онҳост, ки имконияте надоштанд, то бидонанд ҳақиқат чист. Худованд бо навозиш бар онҳо назар хоҳад кард. Дили пур аз раҳмати Ў ба ҳаракат меояд; дасти Ў ҳанӯз барои наҷот дароз аст, дар ҳоле ки дар барои онҳое баста аст, ки нахостанд дохил шаванд.»

«Раҳмдилии Худо дар пурсабрии тӯлонии Ў зоҳир мегардад. Ў доварихои Худро бозмедорад ва интизор аст, то ки паёми огоҳӣ ба ҷама расонида шавад. Оҳ, агар қавми мо масъулиятеро, ки бар дӯши онҳо гузошта шудааст, барои расонидани охири паёми раҳмат ба ҷаҳон чунон ки бояд, эҳсос мекарданд, ҷӣ кори ачибе анҷом дода мешуд!»
Шаҳодатҳо, ҷилди 9, 97.

Дар порчаи қаблӣ ӯ муайян кард, ки «вақти доварихои харобкунандаи Худо вақти раҳмат барои онҳое аст, ки ҳеҷ фурсате барои омӯхтани он чи ҳақиқат аст, надоштаанд». Дар порчаи баъдӣ ӯ ба он давраи вақт ҳамчун «замони тангӣ» ишора мекунад.

«Ман дидам, ки шанбеи муқаддас ҳаст ва хоҳад буд он девори ҷудокунанда миёни Исроили ҳақиқии Худо ва беимонон; ва ки шанбе ҳамон масъалаи бузург аст, то дилҳои муқаддасони азизи интизоркешандаи Худоро муттаҳид созад. Ва агар касе имон оварад, шанbero нигоҳ дорад ва баракатеро, ки ҳамроҳи он аст, қабул намояд, ва сипас онро тарк карда, ҳукми муқаддасро вайрон кунад, вай дарвозаҳои Шаҳри Муқаддасро бар зидди худ хоҳад баст, ҳамон қадар яқин, ки Худое ҳаст, ки дар осмони боло ҳукм меронад. Ман дидам, ки Худо фарзандоне дорад, ки шанbero намебинанд ва нигоҳ намедоранд. Онҳо нурро дар бораи он рад накарда буданд. Ва дар оғози замони мусибат, мо аз Рӯҳулқудс пур шудем, ҳангоме ки берун рафта, шанbero пурратар эълон мекардем. Ин калисо ва адвентистони номиро ба ҳашм овард, зеро онҳо натавонистанд ҳақиқати шанbero рад намоянд. Ва дар ҳамин вақт, ҷамаи баргузидагони Худо равшан диданд, ки ҳақиқат бо мост, ва онҳо берун омаданд ва ҳамроҳи мо таъкибро таҳаммул карданд». A Word to the Little Flock, 18, 19.

Гарчанде андаке тағйир дода шуда бошад ҳам, ҳамон порчае, ки ҳоло иқтибос шуд, дар китоби Early Writings низ ёфт мешавад. Дар он китоб вай бар изҳороти худ дар бораи «замони тангӣ» шарҳро низ дохил мекунад. A Word to the Little Flock аввалин нашрияти миллеритҳои содиқи ноумедшуда пас аз Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844 буд, ва даҳсолаҳо баъд, вақте ки муҳаррирон қисматҳоеро аз он рисола барои дохил кардан ба китоби Early Writings истифода бурданд, онҳо равшан сохтанд, ки «замони тангӣ», ки ба он

ишора шуда буд, ҳафт балои охирин набуд, зеро вақте ки ҳафт балои охирин фурӯ мерезанд, бо довариҳо ҳеҷ раҳм омехта нест.

«1. Дар саҳифаи 33 чунин оварда шудааст: “Ман дидам, ки шанбеи муқаддас ҳаст, ва хоҳад буд, девори ҷудокунанда дар миёни Исроили ҳақиқии Худо ва беимонҳо; ва ки шанбе масъалаи бузургест барои муттаҳид сохтани дилҳои муқаддасони азизи интизоркунандаи Худо. Ман дидам, ки Худо фарзандоне дорад, ки шанберо намебинанд ва риоя намеkunанд. Онҳо нури марбут ба онро рад накардаанд. Ва дар оғози замони тангӣ, мо аз Рӯҳулқудс пур шудем, ҳангоме ки берун рафта, шанберо ба таври комилтар эълон мекардем.”»

«Ин назар дар соли 1847 дода шуда буд, дар замоне ки аз бародарони Адвентист, ки рӯзи шанберо риоя мекарданд, танҳо хеле ками онҳо буданд; ва ҳатто аз инҳо низ танҳо андаке бар он буданд, ки риояи он ба қадре аҳаммият дорад, ки байни қавми Худо ва беимонон ҳатти ҷудокунандае кашад. Акнун иҷрои он назар оғоз ба зоҳир шудан мекунад. «Оғози он вақти тангӣ», ки дар ин ҷо ёд шудааст, ба замоне ишора намекунад, ки офатҳо оғоз ба фурӯ рехтан кунанд, балки ба як давраи кӯтоҳе андаке пеш аз он ки онҳо фурӯ рехта шаванд, дар ҳоле ки Масеҳ дар муқаддасгоҳ аст. Дар он вақт, ҳангоме ки кори наҷот ба поён мерасад, тангӣ бар замин фаро хоҳад омад, ва халқҳо ба ғазаб хоҳанд омад, вале нигоҳ дошта хоҳанд шуд, то ки монеъи кори фариштаи сеюм нагарданд. Дар он вақт «борони охир», ё таровате аз ҳузури Худованд, хоҳад омад, то ба овози баланди фариштаи сеюм қудрат бахшад ва муқаддасонро омода созад, то дар он даврае устувор биистанд, ки ҳафт офати охирин фурӯ рехта хоҳанд шуд». Early Writings, 85.

Дар вақти қонуни якшанбе дар Иёлотии Муттаҳидаи Амрико, пас аз иртидоди милли ҳаробии милли фаро хоҳад расид. Дар ҳамон қонуни якшанбе, адвентизм дар Иёлотии Муттаҳидаи Амрико ба ду гурӯҳ ҷудо хоҳад шуд: яке нишони ҳайвонро хоҳад гирифт, ва дигаре мӯҳри Худоро. Ҳаробии миллии Иёлотии Муттаҳидаи Амрико бо се балои аввали Миср рамзӣ тасвир шудааст. Он довариҳо то поёни муҳлати имтиҳони инсон идома меёбанд; пас аз он, ҳафт балои охирин, ки бо ҳеҷ раҳме омехта нестанд, фурӯ рехта хоҳанд шуд.

Мақсади ман камтар ба таърихи нубуввати Миср марбут аст ва бештар ба он воқеият, ки Эллен Уайт Мисрро ҳамчун рамзи он миллате муаррифӣ мекунад, ки тамоми ҷаҳонро маҷбур месозад, то нишонаи ваҳширо қабул намояд; зеро дар ин кор вай ибтидори барои тасвири интиҳо ба кор мебарад, ки ин имзои нубуввати Исост ҳамчун Алфа ва Омега мебошад. Дар саргузашти Хуруҷ, ҳангоме ки Худованд бо Исроили қадим ба аҳд мебарояд, Ё Худо бо номи нави муаррифӣ мекунад.

Пас Худованд ба Мусо гуфт: «Акнун хоҳӣ дид, ки Ман бо фиръавн чӣ хоҳам кард; зеро бо дасти пурзӯр ӯ онҳоро раҳо хоҳад кард, ва бо дасти пурзӯр онҳоро аз замини худ берун хоҳад ронд.»

Ва Худо ба Мусо сухан ронда, ба ӯ гуфт: «Ман Худованд ҳастам; ва бар Иброҳим, бар Исҳоқ ва бар Яқуб ба номи Худои Қодири Мутлақ зоҳир шудам, вале бо номи Худ ҶЕХОВА бар онҳо шинохта нашуда будам».

Ва Ман аҳди Худро низ бо онҳо барқарор кардаам, то замини Канъон, замини ғарибии онҳоро, ки дар он бегона буданд, ба онҳо диҳам. Ва нолаи банӣ-Исроилро низ шунидаам, ки мисриён онҳоро дар бандагӣ нигоҳ медоранд; ва аҳди Худро ба ёд овардаам. Пас, ба банӣ-Исроил бигӯ: Ман Худованд ҳастам, ва Ман шуморо аз зери борҳои мисриён берун хоҳам овард, ва шуморо аз бандагии онҳо хоҳам раҳо кард, ва шуморо бо бозуи дарозшуда ва бо довариҳои азим фидия хоҳам дод. Ва шуморо барои Худ қавм хоҳам гирифт, ва барои шумо Худо хоҳам буд; ва шумо хоҳед донист, ки Ман Худованд Худои шумоям, ки шуморо аз зери борҳои мисриён берун меоварам. Ва шуморо ба замин хоҳам овард, ки дар бораи он қасам хӯрда будам, то онро ба Иброҳим, ба Исҳоқ ва ба Яқуб диҳам; ва онро барои мерос ба шумо хоҳам дод: Ман Худованд ҳастам.

Ва Мусо ба банӣ-Исроил чунин суҳан гуфт; вале онҳо, аз тангии рӯҳ ва аз бандагии саҳт, ба суҳанони Мусо гӯш надоданд. Хуруҷ 6:1–9.

Дар ин ҷо Худованд Мӯсорро ҳамчун намояндаи аҳди Худ муайян мекунад, чунон ки Яқуб, Исҳоқ ва Иброҳим буданд. То замони таърихи Мӯсо номи ЈЕНОВАН ба Иброҳим ва насли ӯ маълум набуд; ва дар таърихи таҷдиди аҳди Иброҳим, вақте ки ибриён бояд аз бандагии Миср раҳо карда мешуданд, Худованд ваҳйи нави хислати Худро муаррифӣ мекунад, зеро ном ба таври пайғамбарона хислатро ифода мекунад. Вақте ки Абром ба аҳд бо Худованд даромад, Худованд номи ӯро ба Иброҳим дигар кард. Дар оғози пешгӯии бандагии Миср номи намояндаи инсонии аҳд тағйир дода шуд, ва дар анҷоми он пешгӯӣ Худо барои Худ номи навро муаррифӣ кард.

Абром дар боби понздаҳум ба аҳд даромад, ва дар он ҷо пешгӯии асорати мисрӣ барои чорсад сол баён гардид. Дар боби ҳабаҳум ба Абром оӣини хатна дода шуд, ва номҳои ӯ ва Соро тағйир дода шуданд.

Пас аз чорсад сол, Мусо барангехта шуд, то пешгӯии чорсадсолаи Иброҳимро ба иҷро расонад. Иброҳим, Исҳоқ, Яқуб ва Мусо ҳама намояндаи он яксаду чилу чор ҳазор нафаре мебошанд, ки дар рӯзҳои охир бо Худованд ба аҳд мебароянд.

«Дар рӯзҳои охири таърихи ин замин, аҳди Худо бо қавми ӯ, ки аҳкоми ӯро риоя мекунанд, бояд нав карда шавад». Review and Herald, February 26, 1914.

Чудо шудани он нигоҳдорандагони шанбе, ки нишони ваҳширо қабул мекунанд, аз он нигоҳдорандагони шанбе, ки мӯҳри Худоро мегиранд, дар қонуни якшанбе ба амал меояд. Ин ҷудой дар масали даҳ бокира тасвир шудааст.

«Масали даҳ бокираи Матто 25 инчунин таҷрибаи халқи адвентистро нишон медиҳад». «Муборизаи Бузург», 393.

«Маро бисёр вақт ба масали даҳ бокира ишора мекунанд, ки панҷ нафари онҳо доно буданд ва панҷ нафари дигар нодон. Ин масал ба маънои айнан ҳарф ба ҳарф иҷро шудааст ва хоҳад шуд, зеро он татбиқи махсус ба ин замон дорад ва, монанди паёми ғариштаи сеюм, иҷро шудааст ва то поёни замон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, August 19, 1890.

Масал 22 октябри соли 1844 ичро гардид, вақте ки бокираҳои хирадманд ва нодони таърихи миллериш аз ҳам ҷудо шуданд. Оғози адвентизм анҷоми адвентизмро ифода мекунад, ва ҷудошавӣ дар охир иҷроиши масали даҳ бокира мебошад, ва ҷудошавӣ дар охир бо қонуни якшанбе ба вучуд оварда мешавад.

«Боз ин масалҳо таълим медиҳанд, ки пас аз доварӣ дигар муҳлати имтиёз нахоҳад буд. Вақте ки кори Инчил ба анҷом мерасад, фавран ҷудой миёни некон ва бадон фаро мерасад, ва сарнавишти ҳар яке аз ин ду гурӯҳ то абад муайян мегардад». Christ's Object Lessons, 123.

Масали даҳ духтар нишон медиҳад, ки маҳз духтарони оқили Адвентизм мӯҳри Худоро қабул мекунанд ва духтарони нодони Адвентизм ҳангоми қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида нишони ҳайвонро қабул мекунанд. Духтарони нодон ҳамчунин ҳамчун Лоудикиён муаррифӣ мешаванд.

«Ҳолати Калисое, ки онро бокирагони беақл намоёндагӣ мекунанд, ҳамчунин ҳамчун ҳолати Лаодикия зикр шудааст». Review and Herald, August 19, 1890.

Дар рӯзҳои охир, ҳангоме ки Худо аҳди Худро бо қавми аҳднигоҳдорандаи Худ нав мекунад, Худо номи нави Худро ошкор хоҳад кард, чунон ки дар замони Мусо ҳангоми нав кардани аҳд чунин кард. Вазъи бокираҳои нодон он аст, ки равшан надоранд, ва вазъи Лоудикиён он аст, ки аз ҳад кӯр ҳастанд, то бубинанд, ки равшан надоранд. Равшан аст, ки агар бокираҳои нодон Лоудикиён бошанд, пас бокираҳои доно Филаделфиён мебошанд.

Ва ба фариштаи калисои Филаделфия бинавис: Инро мегӯяд Ӯ, ки муқаддас аст, Ӯ, ки ростин аст, Ӯ, ки калиди Довудро дорад, Ӯ, ки мекушояд ва ҳеҷ кас баста наметавонад; ва мебандад, ва ҳеҷ кас кушода наметавонад; Ман аъмоли туро медонам: инак, Ман пеши ту дари кушодае ниҳодаам, ва ҳеҷ кас онро баста наметавонад; зеро ту қуввати андак дорӣ, ва каломи Маро нигоҳ доштаӣ, ва номи Маро инкор накардаӣ.

Инак, Ман касонеро, ки аз куништгоҳи шайтонанд, ки мегӯянд яҳудӣ ҳастанд, вале нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, чунин хоҳам кард, ки биёянд ва пеши пойҳои ту сачда кунанд, ва бидонанд, ки Ман туро дӯст доштаам. Азбаски ту каломи сабри Маро нигоҳ доштаӣ, Ман низ туро аз соати озмоиш нигоҳ хоҳам дошт, ки бар тамоми ҷаҳон хоҳад омад, то сокинони заминро имтиҳон кунад.

Инак, Ман зуд меоям: он чиро, ки дорӣ, маҳкам нигоҳ дор, то касе тоҷи туро нагирад. Касеро ки ғолиб ояд, Ман ӯро сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳаргиз берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ, ва номи шаҳри Худои Худро, ки Ерусалими нав аст, ки аз осмон аз ҷониби Худои Худ фуруд меояд, хоҳам навишт; ва номи нави Худро бар ӯ хоҳам навишт. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:7–13.

Филаделфиёнҳо яксаду чихилу ҷаҳор ҳазорро ифода мекунанд, ва ба онҳо ваъда дода шудааст, ки Худо номи нави Худро бар онҳо хоҳад навишт. Вақте ки Худованд бо яксаду чихилу ҷаҳор ҳазор ба аҳд медарояд, Ӯ номи нави Худро ошкор хоҳад кард. Ба Иброҳим аз ҷониби Худованд гуфта шуд, ки Ӯ Худои Қодири Мутлақ аст.

Ва Ҳангоме ки Абром наваду нӯҳсола буд, Худованд ба Абром зоҳир шуд ва ба ӯ гуфт: Ман Худои Қодири Мутлақ ҳастам; пеши рӯи Ман роҳ рав ва комил бош. Ва Ман аҳди Худро миёни Худ ва ту барқарор хоҳам кард, ва туро бағоят бисёр хоҳам афзуд. Ва Абром бар рӯи худ афтод; ва Худо бо ӯ суҳан ронда, гуфт: Инак, аҳди Ман бо туст, ва ту падари халқҳои бисёр хоӣ буд. Ва дигар номи ту Абром хонда нахоҳад шуд, балки номи ту Иброҳим хоҳад буд; зеро ки туро падари халқҳои бисёр гардонидаам. Ҳастӣ 17:1–5.

Ҳангоме ки Худованд бори аввал дар айёми Иброҳим бо қавми баргузида ба аҳд даромад, ӯ Худро ҳамчун Худои Қодири Мутлақ муаррифӣ намуд. Вақте ки ӯ муносибати аҳдии Худро дар замони Мусо густариш дод, бори аввал Худро ҳамчун ЯХУВА муаррифӣ кард. Вақте ки Исо омад, то аҳдро бо бисёре барои як ҳафта тасдиқ намояд, ӯ номи нави Худоро муаррифӣ кард, ки дар Аҳди Қадим танҳо як бор зикр шуда буд, ва он ҳам аз ҷониби як бобилӣ.

Он гоҳ подшоҳ Набукаднесар ба ҳайрат афтод ва бо шитоб бархоста, суҳан ронда, ба мушовирони худ гуфт: «Оё мо се мардро баста ба миёни оташ наандохтем?» Онҳо ба подшоҳ ҷавоб дода, гуфтанд: «Рост аст, эй подшоҳ». ӯ дар ҷавоб гуфт: «Инак, ман чор мардро мебинам, ки озодона дар миёни оташ гаштугузор мекунанд, ва ҳеҷ осебе надидаанд; ва сурати ҷаҳорум ба Писари Худо монанд аст». Дониёл 3:24, 25.

Муайян кардан ниҳоят осон аст, ки боби сеюми Дониёл қонуни якшанbero дар Иёлоти Муттаҳида муайян менамояд. Дар Дониёл 3 Шадрах, Мешах ва Абеднего яксаду чилу чор ҳазорро намояндагӣ мекунанд. Яксаду чилу чор ҳазор онҳоянд, ки аҳдро барои охири бор таҷдид мекунанд. Дар Дониёл 3 мо намунаи нубуввати таърихи қонуни якшанбе ва борони охири мебинем. Масеҳ дар оташҳои таъкибот бо он се баргузидаи Худ буд ва хоҳад буд, ки на танҳо яксаду чилу чор ҳазор, балки ҳамчунин паёмҳои се ғариштаро намояндагӣ мекунанд. Дар оташ, ки бӯҳрони қонуни якшанbero тимсол мекунад, ӯ бо яке аз номҳои Худ шинохта мешавад, ва он номест, ки то замоне ки Масеҳ ҳамчун Писари Худо зоҳир гардид, ба таърих ворид намешуд. Дар намунаи боби сеюм мо он касонero мебинем, ки дар поёни ҷаҳон аҳдро таҷдид мекунанд ва дар ҷараёни бӯҳрони ниҳой бо Масеҳ муоширатдоранд, ва ӯ номи дорад, ки ҳеҷ кас намедонист.

Пеш аз он ки мо аз баррасии худ дар бораи наҷоти Миср, ки қонуни якшанbero дар Иёлоти Муттаҳида намояндагӣ мекунад, аз ҳад дур равем, бояд ба худ хотиррасон кунем, ки пеш аз оғоз ёфтани нахустини даҳ бало дар Миср, воқеан таҳриқи ҳақиқӣ дар бораи рӯзи шанбе вучуд дошт.

Ва фиръавн гуфт: «Инак, акнун қавми ин замин бисёр шудаанд, ва шумо онҳоро аз машаққатҳои бозмедоред». Ва фиръавн ҳамон рӯз ба нозирони қавм ва мирзобошиёни онҳо амр фармуда, гуфт: «Дигар ба қавм коҳ надиҳед, то хишт созанд, чунон ки пештар буд; бигзоред худашон рафта, барои худ коҳ ҷамъ кунанд. Ва миқдори хиштеро, ки пештар месохтанд, бар зиммаи онҳо бигузоред; аз он ҳеҷ чиз кам накунад, зеро онҳо бекоранд; бинобар ин фарёд мезананд ва мегӯянд: “Бигзор равем ва барои Худои худ қурбонӣ кунем”. Бигзор бар ин мардон кори бештаре ниҳода шавад, то ба он

машгул шаванд, ва ба суханони ботил гӯш надиханд». Пас нозирони қавм ва мирзобошиёни онҳо берун рафта, ба қавм сухан гуфта, гуфтанд: «Фиръавн чунин мегӯяд: “Ман ба шумо коҳ нахоҳам дод. Шумо равед ва аз ҳар чое ки тавонед, барои худ коҳ ёбед; валекин аз коратон ҳеҷ чиз кам карда нахоҳад шуд”». Пас қавм дар тамоми замини Миср пароканда шуданд, то ба ҷои коҳ хасу хошок ҷамъ кунанд. Ва нозирон онҳоро шитоб медоданд ва мегуфтанд: «Коратонро ба анҷом расонед, вазифаи ҳаррӯзаи худро, ҷунон ки ҳангоме ки коҳ буд». Ва мирзобошиёни банӣ-Исроил, ки нозирони фиръавн бар онҳо таъйин карда буданд, латукӯб мешуданд ва аз онҳо мепурсиданд: «Чаро шумо на дирӯз ва на имрӯз вазифаи худро дар хиштсозӣ, мисли пештара, ба анҷом нарасонед?» Он гоҳ мирзобошиёни банӣ-Исроил омада, назди фиръавн фарёд бароварда, гуфтанд: «Чаро бо бандагони худ чунин рафтор мекунӣ? Ба бандагони ту коҳ дода намешавад, вале ба мо мегӯянд: “Хишт бисозед”; ва инак, бандагони ту латукӯб мешаванд, ҳол он ки гуноҳ аз қавми худӣ туст». Аммо ӯ гуфт: «Шумо бекоред, бекоред; бинобар ин мегӯед: “Бигзор равам ва барои Худованд қурбонӣ кунем”. Пас акнун рафта, кор кунед; зеро ба шумо коҳ дода нахоҳад шуд, вале шумо бояд миқдори хиштро бисупоред». Ва мирзобошиёни банӣ-Исроил диданд, ки ба ҳолати бад гирифта шудаанд, баъд аз он ки гуфта шуд: «Аз хиштҳои вазифаи ҳаррӯзаи худ ҳеҷ чиз кам накунад». Хуруҷ 5:5–19.

Пеш аз қонуни якшанбе таҳрику ташвиши рӯзафзун бар зидди онҳое хоҳад буд, ки шанбеи рӯзи ҳафтумро нигоҳ медоранд, ҳамоно тавре ки пеш аз балоҳои Миср буд. Мӯсо ҳамоно касе буд, ки ҳам мисриён ва ҳам ибриён ўро он шахсе мешинохтанд, ки ҳамаи ин ошӯбу мусибатҳоро ба вучуд меовард, ҳамоно тавре ки Аҳъоб Илёсро айбдор карда буд.

Ва чунин воқеъ шуд: ҳангоме ки Аҳъоб Илёсро дид, Аҳъоб ба ӯ гуфт: «Оё ту он касе ҳастӣ, ки Исроилро ба изтироб меоварӣ?» Ва ӯ ҷавоб дод: «Ман Исроилро ба изтироб наовардаам, балки ту ва ҳонаи падари ту, зеро ки шумо аҳкоми Худовандро тарк кардаед, ва ту аз Баалим пайравӣ намудай». 3 Подшоҳон 18:17, 18.

Қиссаи Мусо таърихи қонуни якшанbero тасвир менамояд, ва қиссаи Илёс низ таърихи қонуни якшанbero тасвир мекунад. Мусо ва Илёс, чи якҷоя ва чи ҷудогона, рамзҳо мебошанд. Дар Тағйири сурат ёфтани Масех, онҳо якҷоя саду чихилу чор ҳазореро, ки намемиранд, ва онҳоро, ки дар Худованд мемиранд, намояндагӣ мекарданд. Мусо эҳё карда шуд; Илёс ҳаргиз намурд. Онҳо ҳамчунин он ду пайғамбаре мебошанд, ки дар Ваҳй боби ёздаҳ азобдихандагони мардуманд. Ҳақиқати бисёре ба воситаи Мусо ва Илёс ҳамчун рамзҳо ифода шудааст, ва мо умед дорем, ки баъдтар ба он мурочиат намоем.

Инак, Ман пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд назди шумо Илёс-пайғамбарро хоҳам фиристод; ва ӯ дили падаронро ба фарзандон ва дили фарзандонро ба падаронашон хоҳад гардонид, мабодо Ман омада, заминро ба лаънат бизанам. Малокӣ 4:5, 6.

Пеш аз он ки муҳлати имтиҳони инсон ба поён расад, «Илёс-пайғамбар» бояд бо паёми махсусе зоҳир гардад, ки «дили падаронро ба сӯи фарзандон ва дили фарзандонро ба сӯи падарони онҳо» мегардонад. Ҳамаи пайғамбарон дар бораи анҷоми ҷаҳон шаҳодат

медиҳанд, ва ҳамаи онҳо бо якдигар ҳамфикранд.

Ва рӯхҳои анбиё тобеи анбиё ҳастанд. Зеро Худо муаллифи ошӯб нест, балки сулҳ аст, чунон ки дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон. 1 Қўринтиён 14:32, 33.

Паёми Илёс андар пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд мерасад; бинобар ин, он ҳамон паёми махсусест дар китоби Ваҳй, ки ҳамчун «Ваҳйи Исои Масеҳ» муаррифӣ шудааст. Вақте ки «вақт наздик аст», паёми махсуси Илёс ба «бандагони» Худо он чизҳоро нишон медиҳад, «ки бояд ба зудӣ воқеъ шаванд».

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо онро ба Ў дод, то ба бандагони Худ чизҳоро нишон диҳад, ки бояд ба зудӣ ба амал оянд; ва Ў онро ба воситаи фариштаи Худ ба бандаи Худ Юҳанно фиристода, маълум гардонид; ки ӯ бар каломи Худо ва бар шаҳодати Исои Масеҳ, ва бар ҳамаи он чизҳое ки дида буд, шаҳодат дод. Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро ки дар он навишта шудааст, риоя мекунанд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.

Аҳамият диҳед, ки вақте Малокӣ Илёсро ҳамчун рамз ба кор мебарад, ӯ ба риояи аҳком ишораи мустақим мекунад.

Шариати Мусо, бандаи Маро, ба ёд оваред, ки онро дар Хўриб барои тамоми Исроил ба ӯ амр фармудам, бо фароиз ва аҳком. Инак, Ман пеш аз омадани рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд, Илёс-пайғамбарро назди шумо хоҳам фиристонд; ва ӯ дили падаронро ба сӯи фарзандон, ва дили фарзандонро ба сӯи падарони онҳо хоҳад гардонид, мабодо Ман омада, заминро ба лаънат бизанам. Малокӣ 4:4–6.

Ин се оят охири оятҳои Аҳди Қадиманд, ва ҳам ваъдаи ниҳони Аҳди Қадимро дар бар мегиранд, ҳамчунин бар риоя кардани даҳ аҳком таъкид мекунанд. Дар китоби Ваҳй ҳафт «баракат» ҳаст, ва охири онҳо баракатест бар онҳое ки даҳ аҳкомро риоя мекунанд.

Ман Алфа ва Омега ҳастам, ибтидо ва интиҳо, аввалин ва охирин. Хушо онҳое ки аҳкоми Ёро ба ҷо меоваранд, то ки бар дарахти ҳаёт ҳақ дошта бошанд ва аз дарвозаҳо ба шаҳр дохил шаванд. Ваҳй 22:13, 14.

Ваъдаи охири дар Аҳди Қадим ба мо мегӯяд, ки даҳ аҳкомро «ба ёд оварем», вале бо ин амал он ҳамон аҳкомро махсус таъкид мекунад, ки дар он фармон дода шудааст «ба ёд овар».

Рӯзи шанберо ёд кун, то онро муқаддас нигоҳ дорӣ. Шаш рӯз меҳнат намо ва тамоми коратро ба анҷом расон; аммо рӯзи ҳафтум шанбеи Худованд Худои туст: дар он ҳеҷ коре нақун, на ту, на писарат, на духтарат, на ғуломат, на канизат, на чорвои ту, ва на аҷнабие ки андаруни дарвозаҳои туст. Зеро Худованд дар шаш рӯз осмон ва замин, баҳр ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, офарид, ва рӯзи ҳафтум ором гирифт; бинобар ин Худованд рӯзи шанберо баракат дод ва онро муқаддас гардонид. Хуруҷ 20:8–11.

Ваъдаи охири ҳам дар Аҳди Қадим ва ҳам дар Аҳди Ҷадид аҳкоми Худоро таъкид мекунад, бо таъкиди махсус бар шанбеи рӯзи ҳафтум. Малокӣ мегӯяд, ки онро «ба ёд оваред», ва

Юҳанно ба мо хабар медиҳад, ки барои чунин амал кардан муборак ҳастед. Шанбеи рӯзи ҳафтум офариниши Худо ва қудрати офаринандаи Ёро ёдгорӣ мекунад. Шанбе ҳамчунин дар рӯзҳои охири таърихи замин ба нуқтаи баҳсу ихтилоф табдил меёбад. Вақте ки Юҳанно «баракат»-ро бар онҳое, ки аҳкоми Ёро ба ҷо меоваранд, сабт мекунад, ӯ фақат он чиро сабт менамояд, ки Исо — Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, аввалин ва охирин — эълон кардааст. Бинобар ин, ваъдаи охирини Аҳди Ҷадид ба Шанбеи рӯзи ҳафтум низ иртибот дорад, ҳамчунин ба он сифати илоҳият, ки анҷомро аз рӯи ибтидо муайян мекунад.

Аввалин ҳақиқате, ки дар Ҳастӣ зикр шудааст, ки маънояш ибтидохост, Офаридгор, офариниш ва таъкиди махсус бар рӯзи шанbero муайян месозад. Ҳамаи ин якҷо, сатр бар сатр, нишон медиҳанд, ки ҳам ибтидои Аҳди Қадим ва ҳам анҷоми ҳам Аҳди Қадим ва ҳам Аҳди Ҷадид Худоро ҳамчун Офаридгор, Даҳ Аҳком, ҳукми рӯзи шанбе ва инро, ки Исо ибтидо ва интихост, таъкид мекунанд.

Илёс-пайғамбарро Малоқӣ дар ваъдаи охирини Аҳди Қадим ҳамчун рамз ба кор мебарад; ва ӯ ҳамон пайғамбаре буд, ки бо Изобал ва Аҳъоб рӯ ба рӯ шуд. Китоби Ваҳй Изобалро ҳамчун рамзи папағӣ ва даҳ подшоҳро ҳамчун рамзи Созмони Милали Муттаҳид ба кор мебарад. Рӯбарӯии Илёс бо Аҳъоб ва Изобал рӯбарӯии яксаду чилу чаҳор ҳазорро бо Созмони Милали Муттаҳид, ки аз ҷониби Иёлоти Муттаҳида қувват дода мешавад ва аз ҷониби папағӣ роҳнамоӣ мегардад, ифода мекунад. Ҳамчун подшоҳи даҳ қабилаи шимолии Исроил, Аҳъоб қудрати ҳоким бар даҳ қабиларо намояндагӣ мекард ва ба ҳамин тариқ намунаи Иёлоти Муттаҳида (Аҳъоб) мебошад, ки Созмони Милали Муттаҳидро (даҳ қабила ё даҳ подшоҳ дар Ваҳй боби ҳабдах) қувват мебахшад, то барои папағӣ (Изобал) таъкиби ниғаҳдорандагони шанbero анҷом диҳад. Вақте ки Малоқӣ Илёсро барои ифода кардани паёме ба кор мебарад, ки пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд меояд, Илёс онҳоро намояндагӣ мекунад, ки аз ҷониби Руми муосир (аждаҳо, ҳайвон ва пайғамбари козиб) таъкиб мешаванд, ҳамон тавре ки худӣ ӯ аз ҷониби Изобал сеюним сол таъкиб шуда буд. Таъкид бар шанбе тавассути ба кор бурдани калимаи «ба ёд оваред» дар Малоқӣ 4:4 бухрони қонуни якшанbero низ ба сахнаи пешгӯёнаи тасвиркардаи Малоқӣ меафзояд.

Ба баррасии ҳақиқатҳое, ки тавассути муқоисаи оғози Аҳди Қадим бо анҷоми Аҳди Қадим, ва сипас тавассути муқоисаи оғози Китоби Муқаддас бо анҷоми Китоби Муқаддас расонида мешаванд, бисёр бештар бояд афзуда шавад. Дар Ҳастӣ мо Офаридгор, офариниш ва Шанbero дорем, ки ёдбуди офариниш аст. Дар Малоқӣ мо ҳукми рӯзи Шанbero мебинем, ки ҳамчун масъалаи бухронӣ муайян шудааст ва ба поёни фурсати имтиёзии инсон ва ҳафт балои охирин меоварад, ё чунон ки Малоқӣ онро меномад, «рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд». Илёс намояндаи қавми Худост, ки паёми фариштаи сеюмро ба ҷаҳони дар ҳоли ҳалокат пешниҳод мекунанд.

«Имрӯз, дар рӯҳ ва қуввати Ильёс ва Яҳёи Таъмиддиҳанда, паёмбароне, ки аз ҷониби Худо таъйин шудаанд, диққати ҷаҳоне, ки ба доварӣ маҳкум аст, ба рӯйдодҳои ҷиддие ҷалб мекунанд, ки ба наздикӣ дар иртибот бо соатҳои охирини муҳлати файз ва зуҳури Исои Масеҳ ҳамчун Подшоҳи подшоҳон ва Парвардигори парвардигорон ба вуқӯъ хоҳанд пайваست». Пайғамбарон ва Подшоҳон, 715, 716.

Оғози Китоби Муқаддас, ки ҳамчунин оғози Аҳди Қадим аст, ҳамон ҳикояро муайян месозад, ки анҷоми ҳар ду Аҳд низ онро нишон медиҳанд, аммо ҳар як оғоз ва анҷом ҳақиқати махсуси худро дорад, то бар он таъкид намояд ва ба паём саҳм гузорад. Дар Ҳастӣ диққат ба фаъолияти Худо равона шудааст; дар Малоқӣ диққат ба он паёмест, ки аз бӯҳрони оянда ҳушдор медиҳад. Анҷоми Ваҳӣ Алфа ва Омегаро муайян мекунад. Дар китоби аввали Аҳди Ҷадид мо чунин меҳонем.

Китоби насабномаи Исои Масеҳ, писари Довуд, писари Иброҳим.

Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард; ва Исҳоқ Яъқубро; ва Яъқуб Яҳудо ва бародаронашро; Ва Яҳудо Форес ва Зорахро аз Томор ба дунё овард; ва Форес Ҳесронро ба дунё овард; ва Ҳесрон Оромро; Ва Ором Аминодобро ба дунё овард; ва Аминодоб Нахшунро; ва Нахшун Салмӯнро; Ва Салмӯн Бӯазро аз Раҳоб ба дунё овард; ва Бӯаз Ўбайдро аз Рут; ва Ўбайд Йассоиро ба дунё овард; Ва Йассой Довуд-подшохро ба дунё овард; ва Довуд-подшоҳ Сулаймонро аз зане ки зани Урё буд, ба дунё овард; Ва Сулаймон Раҳабӯмро ба дунё овард; ва Раҳабӯм Абиёро; ва Абиё Осоро; Ва Осо Еҳӯшофотро ба дунё овард; ва Еҳӯшофот Юромро; ва Юром Узиёро; Ва Узиё Ютомро ба дунё овард; ва Ютом Оҳозро; ва Оҳоз Ҳизқиёро; Ва Ҳизқиё Менашшери ба дунё овард; ва Менашше Омӯнро; ва Омӯн Юшиёро; Ва Юшиё Яконё ва бародаронашро, дар айёме ки онҳо ба Бобил асир бурда шуданд, ба дунё овард: Ва баъд аз он ки онҳо ба Бобил бурда шуданд, Яконё Шаалтиилро ба дунё овард; ва Шаалтиил Зорубобилро; Ва Зорубобил Абиҳудро ба дунё овард; ва Абиҳуд Элёкимро; ва Элёким Озурро; Ва Озур Содӯкро ба дунё овард; ва Содӯк Оҳимро; ва Оҳим Элиҳудро; Ва Элиҳуд Эльёзорро ба дунё овард; ва Эльёзор Маттонро; ва Маттон Яъқубро; Ва Яъқуб Юсуф, шавҳари Марямро, ба дунё овард, ки аз ӯ Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ хонда мешавад.

Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордах насл мебошанд; ва аз Довуд то вақти ба Бобил бурда шудани асирон чордах насл мебошанд; ва аз вақти ба Бобил бурда шудани асирон то Масеҳ чордах насл мебошанд.

Вале таваллуди Исои Масеҳ чунин воқеъ шуд: ҳангоме ки модари Ў Марям ба Юсуф номзад шуда буд, пеш аз он ки онҳо ба ҳам оянд, маълум гардид, ки ӯ аз Рӯҳулқудс ҳомиладор аст. Пас Юсуф, шавҳари вай, ки марди одил буд ва намехост ӯро дар пеши омма расво созад, қасд дошт ӯро пинҳонӣ тарк намояд. Аммо ҳангоме ки ӯ дар бораи ин чизҳо андеша мекард, инак, фариштаи Худованд дар хоб ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, писари Довуд, натарс, ки Марямро, зани худро, ба назди худ бигирӣ, зеро он чи дар вай бор ёфтааст, аз Рӯҳулқудс аст.»

Ва ӯ писаре хоҳад зоид, ва ту номи ӯро ИСО бигзор; зеро ӯ қавми Худро аз гуноҳхошон начот хоҳад дод. Ва ҳамаи ин воқеъ шуд, то он чи Худованд ба воситаи набӣ гуфта буд, ба амал ояд, ки мегӯяд: «Инак, бокира ҳомиладор хоҳад шуд ва писаре хоҳад зоид, ва ӯро Имонуил хоҳанд номид», ки тарҷумааш ин аст: Худо бо мост. Пас Юсуф, чун аз хоб бедор шуд, чунон ки фариштаи Худованд ба ӯ амр фармуда буд, амал кард ва зани худро ба назди худ гирифт; ва то вақте ки Писари нахустини худро зоид, ӯро назинохт; ва ӯро ИСО номид. Матто 1:1–25.

Оғози Аҳди Ҷадид бо оғози Аҳди Қадим ва анҷоми он, инчунин бо анҷоми Аҳди Ҷадид мувофиқат мекунад, зеро он қудрати офаринандаи Худоро таъкид менамояд; зеро ҳамон қудрате, ки Масеҳ ба воситаи он дар шаш рӯз ҳамаи чизҳоро офарид, аини ҳамон қудратест, ки Ў онро барои «наҷот додани қавми Худ аз гуноҳхӯшон» ба қор мебарад. Калимаи Имонуил, чунон ки ин порча аз навиштаҳои Ишаъё иқтибос меорад, маъноаш «Худо бо мост» мебошад. Ў дар дохили қавми Худ сокин мешавад, зеро илоҳияти Худро бо инсонияти мо муттаҳид месозад, ва маҳз ҳамин иттиҳод буд, ки Ў ҳангоми таҷассум ёфтаниш дар Марям ба анҷом расонид.

«Ҳеч чиз камтар аз итлоати комил наметавонад ба меъёри талаботи Худо ҷавобгӯ бошад. Ў талаботи Худро номуайян нагузоштааст. Ў ҳеч чизро амр накардааст, магар он чиро ки барои ба ҳамоҳангӣ овардани инсон бо Худ зарур аст. Мо бояд гуноҳкоронро ба сӯи идеали Ў дар ҳислат раҳнамоӣ кунем ва онҳоро назди Масеҳ оварем, ки танҳо бо ҷайзи Ў ин идеал метавонад ба даст оварда шавад.

«Наҷотдиҳанда натавониҳои инсониятро бар Худ гирифт ва ҳаёти бе гуноҳе зист, то одамон аз он натарсанд, ки ба сабаби заъфи табиати инсонӣ натавонанд ғолиб оянд. Масеҳ омад, то моро “шарикони табиати илоҳӣ” гардонад, ва ҳаёти Ў эълон мекунад, ки инсоният, вақте бо илоҳият пайваست аст, гуноҳ содир намекунад». Ministry of Healing, 180.

Аввали Аҳди Ҷадид муайян месозад, ки Исо дар қучо, қай ва қаро табиати инсонии моро бар Худ гирифт. Ў инро ба амал овард, то нишон диҳад, ки қудрати инсонӣ, ки бо қудрати илоҳӣ муттаҳид шудааст, гуноҳ намекунад. Гуноҳ вайрон кардани шариат аст, ки Малоҳӣ меғӯяд онро мо бояд «дар хотир нигоҳ дорем». Юҳанно ба мо мефаҳмонад, ки онҳое ки шариатро нигоҳ медоранд, ва бинобар ин онҳое ки гуноҳ намекунанд, метавонанд аз дарвозаҳои осмонӣ ворид шаванд. Матто муайян месозад, ки гунаҳкор метавонад бар гуноҳ ғолиб ояд, чунон ки Масеҳ ғолиб омад. Вақте ки Масеҳ дар даруни мост, (умеди қалол) қудрати офаринандае ки қоинотро падид овард, дар даруни мост. Ин имқон ба воситаи он муҳайё гардид, ки Масеҳ интиҳоб қард ба ҳонаводаи инсонӣ ворид шавад ва то боқии абадият на танҳо Писари Худо, балки инчунин Писари Одам гардад.

Аз қитоби Ваҳй, андаке пеш аз анҷоми мӯҳлати имтиҳони инсоният, барои қавми Худо паёми махсуси ҳақиқат қушода мешавад. Он паёми махсус ҳамон «пайғоми Илёс»-и Малоқӣ аст, ки андаке пеш аз «рӯзи муҳташами Худованд» эълон қарда мешавад.

Дар оғози ҳар ду Аҳд ва дар анҷоми Аҳди Ҷадид сифатҳои муайяни Худо мушаххас қардонида шудаанд. Дар Ҳастӣ Ў Офаридгор аст, ва дар анҷоми Ваҳй Ў Алфо ва Омего мебошад. Дар оғози Аҳди Ҷадид Ў Писари одам мегардад. Ва дар анҷоми Аҳди Қадим мо он усулро меёбем, ки қиристода — Илёс — барои ба анҷом қарондани паёме, ки эълон мекард, ба қор мебарад: барқарордани қилҳои падарон ба фарзандон ва барқакс.

Принципи нубуввате, ки Илёс барои пешқаш қардани паёми оғоҳқунандаи худ ба қор мебарад, айнан ҳамон қизест, ки ба Юҳанно дар Ваҳй фармуда шуд, ки иҷро намояд. Илёс «қили падаронро ба фарзандон ва қили фарзандонро ба падарони онҳо хоҳад қардонид», ва

ба Юҳанно гуфта шуд, ки он чиро, ки он замон буд, бинависад, ва бо ин амал ӯ ҳамзамон он чиро низ менавишт, ки ба вуқӯъ хоҳад омад. Юҳанно барои нишон додани он истифода шуд, ки принципи алфа ва омега дар Каломии нубувватӣ чӣ гуна амал мекунад, ва Илёс паёми худро бар ҳамон принцип бино хоҳад кард. Вақте ки мо аввали Китоби Муқаддасро бо анҷоми Китоби Муқаддас муқоиса мекунем, мо Аҳди Қадимро бо Аҳди Қадид муқоиса мекунем. Падар ибтидои фарзанди худ аст, ва фарзанд анҷоми падар аст. Он яксаду чилу чор ҳазор насли охири фарзандони Иброҳим мебошанд, ва таърихе ки дар он Худо бо Иброҳим аҳд баст, намунаи таърихест, ки дар он Худо он аҳдро бо он яксаду чилу чор ҳазор аз нав барқарор мекунад.

Бинобар ин, он аз имон аст, то ки аз рӯи файз бошад; то ваъда барои тамоми насл устувор гардад; на танҳо барои он ки аз шариат аст, балки ҳамчунин барои он ки аз имони Иброҳим аст; ки ӯ падари ҳамаи мо мебошад. Румиён 4:16.

Пайғоми Илёс усули алфа ва омегаро ифода менамояд, зеро падарон алфаанд ва фарзандон омега. Пайғоми Илёс дилҳои падаронро ба сӯи фарзандон бармегардонад. Масеҳ Яҳёи Таъмиддихандаро чун Илёс муаррифӣ кард, ва Эллен Уайт Уилям Миллерро ҳам Илёс ва ҳам Яҳёи Таъмиддиханда муаррифӣ намуд. Пайғоми ҳамаи ин мардонӣ намояндагӣ ҳамчун баргардонандаи дилҳои падарон ба сӯи фарзандон ва баръакс нишон дода шудааст. Ин кор таъсири пайғомро дар баргардонидани дилҳои одамон ба сӯи Падари осмониашон ифода мекунад, аммо маънои он бештар аз ин аст, зеро он рамзи он кор мебошад. Дар пешгӯии Китоби Муқаддас рамзҳо беш аз як маъно доранд ва бояд аз рӯи матн муайян карда шаванд.

«Чӣ буд он чизе ки Яҳёи Таъмиддихандаро бузург гардонд? Ӯ зехни худро ба рӯи тӯдаи анъанаҳое, ки муаллимони қавми яҳуд пешкаш мекарданд, баст ва онро ба ҳикмате, ки аз боло меояд, кушод. Пеш аз таваллуди ӯ Рӯҳулқудс дар бораи Яҳё шаҳодат дод: “Ӯ дар назди Худованд бузург хоҳад буд, ва на шароб ва на нӯшокии масткунанда хоҳад нӯшид; ва аз Рӯҳулқудс пур хоҳад шуд... Ва бисёре аз банӣ-Исроилро ба сӯи Худованд Худои онҳо хоҳад баргардонд. Ва ӯ пешопеши Ӯ дар рӯҳ ва қудрати Илёс хоҳад рафт, то дилҳои падаронро ба фарзандон, ва нофармононро ба ҳикмати одилон баргардонад; то қавмеро барои Худованд омода созад.” Луқо 1:15–17.» *Counsels to Parents, Teachers and Students*, 445.

Паём ба он тарҳрезӣ шудааст, ки касоне ки интиҳоб мекунанд бишнаванд, дилҳои худро сӯйи Падари Осмонӣ баргардонанд; вале усули асосии нубувватие, ки барои расонидани паёми хушдор истифода хоҳад шуд, ин хоҳад буд, ки Масеҳ Алфа ва Омега, аввалин ва охирин, ибтидо ва интиҳост. Паёми Илёс бар пешниҳоди Каломии нубуввати Худо бар ин дидгоҳ асос ёфтааст, ки Исои Масеҳ Каломии Худост, ва қоидаҳое, ки Китоби Муқаддасро идора мекунанд, ҳамчунин сифатҳои хислати Ӯ мебошанд.

«Қонуни Худо мисли Худи Худо муқаддас аст. Он ваҳӣи иродаи Ӯ, нусхаи хислати Ӯ, баёни муҳаббат ва ҳикмати илоҳист. Ҳамоҳангии офариниш ба мутобикати комили ҳамаи мавҷудот, ҳар чиз, чи зинда ва чи бечон, ба қонуни Офаридгор вобаста аст. Худо қонунҳоро барои идоракунии на танҳо мавҷудоти зинда, балки ҳамаи амалиёти табиат муқаррар намудааст. Ҳама чиз зери қонунҳои собит қарор дорад, ки онҳоро сарфи назар

кардан мумкин нест. Аммо, дар ҳоле ки ҳама чиз дар табиат бо қонунҳои табиӣ идора мешавад, танҳо инсон, аз миёни ҳамаи он чи бар замин сокин аст, ба қонуни ахлоқӣ масъул мебошад. Ба инсон, ки тоҷи кори офариниш аст, Худо қудрат додааст, то талаботи Ёро дарк намояд, адолат ва хайрхоҳии қонуни Ёро бифаҳмад ва даъвоҳои муқаддаси онро бар худ дарёбад; ва аз инсон итлоати бетағйир талаб карда мешавад». Patriarchs and Prophets, 53.

Ҳама чиз (ва ин Китоби Муқаддасро низ дар бар мегирад, зеро Китоби Муқаддас чизест ва агар он чизе бошад, пас он ҷузъи ҳама чиз аст) зеро қонунҳои муайян қарор дорад. Китоби Муқаддас қонунҳо ё қоидаҳои муайяне дорад, ки тафсири дурусти онро танзим мекунанд. Яке аз он қоидаҳо ин аст, ки Китоби Муқаддас анҷоми чизро бо оғози он ҳамсон мешиносад. Исои Масеҳ Каломи Худост, ва Ё аввалин ва охирин аст, ва ин «қонуни собит» ва аз вижагиҳои хислати Ёст.

Мо аз ин муқаддимаи Илёс истифода бурдем, то нишон диҳем, ки ибтидо ва анҷоми ҳам Аҳди Қадим ва ҳам Аҳди Ҷадид бо ҳам мувофиқат мекунанд. Анҷоми Китоби Муқаддас, ки ҳамчунин анҷоми китоби Ваҳй аст, бо ибтидои Ваҳй низ мувофиқат мекунад. Панҷ шохид ба ҳамон ҳақиқатҳо, бар асоси он принсипе ки яке аз сифоти хислати Худост, яъне Каломи Худо ҳамеша анҷоми чизро бо ибтидои он чиз ба тасвир меорад. Ин воқеият ҷузъе аз он аст, ки Исои Масеҳ Алфа ва Омега мебошад.

«Ба расули Юҳанно дар ҷазираи Патмос манзараҳои аз аҳамияти амиқ ва ҳаяҷонангез дар таҷрибаи калосо ошкор карда шуданд. Мавзӯҳои дорои таваҷҷуҳи шадид ва аҳамияти бузург ба ӯ дар шакли тасвирҳо ва рамзҳо пешниҳод гардиданд, то ки қавми Худо нисбат ба хатарҳо ва муборизаҳо, ки дар пеши онҳост, огоҳии фаҳмида дошта бошанд. Таърихи ҷаҳони масеҳӣ то ҳуди поёни замон ба Юҳанно ошкор карда шуд. Бо равшании бузург ӯ мавқеъ, хатарҳо, муборизаҳо ва ҳалосии ниҳони қавми Худоро дид. Ё паёми хотимавиеро сабт мекунад, ки бояд ҳосили заминро ба пухтагӣ бирасонад, ё ҳамчун бандҳои ғалла барои анбори осмонӣ, ё ҳамчун бастаҳои ҳезум барои оташҳои рӯзи охирин.

«Дар рӯёи Юҳанно озмоишҳоеро дид, ки қавми Худо ба хоҳири ҳақиқат таҳаммул хоҳанд кард. Ё устувории шикастнопазири онҳоро дар итлоат ба аҳкоми Худо, дар рӯ ба рӯи қувваҳои золимонае, ки мекӯшиданд онҳоро ба нофармонӣ маҷбур созанд, дид; ва ӯ пирӯзии ниҳони онҳоро бар ваҳшӣ ва сурати вай низ дид.

«Дар зеро рамзҳои аждаҳои бузурги сурх, ҳайвони ба паланг монанд ва ҳайвоне, ки шохҳои баррагуна дошт, ҳукуматҳои заминие, ки махсусан ба поймол намудани шариати Худо ва таъқиб кардани қавми Ё машғул мешуданд, ба Юҳанно нишон дода шуданд. Ҷанг то анҷоми замон идома меёбад. Қавми Худо, ки бо зани муқаддас ва фарзандони вай рамзӣ ифода ёфтаанд, ҳамчун ақаллияти бисёр ночиз муаррифӣ шуданд. Дар рӯзҳои охир танҳо бақияе ҳанӯз вучуд дошт. Дар бораи инҳо Юҳанно мегӯяд, ки онҳо «аҳкоми Худоро риоя мекунанд ва шаҳодати Исои Масеҳро доранд».

«Тавассути бутпарастӣ, ва сипас тавассути Папагӣ, Шайтон дар тӯли асрҳои зиёд қудрати худро ба қор бурд, то шохидони вафодори Худоро аз рӯи замин маҳв созад.

Бутпарастон ва папистонро ҳамон рӯҳи аждаҳо ба ҳаракат меовард. Тафовути онҳо танҳо дар он буд, ки Папагӣ, бо вонамуд кардани хизмат ба Худо, душмани хатарноктар ва бераҳмтар буд. Тавассути василаи румгарой, Шайтон ҷаҳонро ба асорат гирифт. Калисои ба зоҳир аз онӣ Худо ба сафи ин фиреб кашида шуд, ва зиёда аз ҳазор сол қавми Худо зерӣ хашми аждаҳо ранҷ кашид. Ва ҳангоме ки Папагӣ, аз қуввати худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъқиб даст кашад, Юҳанно дид, ки қудрати набе бармехезад, то овози аждаҳоро такрор кунад ва ҳамон кори бераҳмона ва қуфромезро идома диҳад. Ин қудрат, охири қудрате ки бар зидди калисо ва шариати Худо ҷанг хоҳад бурд, бо ҳайвоне, ки шохҳои баррамонанд дошт, рамзгузорӣ шуда буд. Ҳайвоноте ки пеш аз он буданд, аз баҳр баромада буданд, аммо ин яке аз замин баромад, ки бархостани осоиштаи он миллатеро ифода мекунад, ки бо ин рамз нишон дода шудааст. «Ду шох монанди шохҳои барра» ба ҳубӣ хусусияти Ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳидаро, ҷунон ки дар ду принципи бунёдии он — ҷумҳурият ва протестантизм — ифода ёфтааст, нишон медиҳад. Ин принципҳо сирри қудрат ва шуқуфони мо ҳамчун миллат мебошанд. Онҳое ки нахуст дар соҳилҳои Амрико паноҳгоҳе ёфтанд, шод шуданд, ки ба кишваре расидаанд, ки аз даъвоҳои мутақаббирои поппарой ва зулми ҳукмронии подшоҳона озод буд. Онҳо тасмим гирифтанд, ки ҳукуматеро бар пояи фароҳи озолии шаҳрвандӣ ва динӣ барпо намоянд.

«Лекин хатҳои қатъии қалами нубувват тағйиреро дар ин манзараи ором ошкор месозанд. Он ҳайвони дорои шохҳои монанди барра бо овози аждаҳо сухан мегӯяд ва «тамоми қудрати ҳайвони аввалро пеши ӯ ба амал меоварад». Нубувват эълон мекунад, ки ӯ ба сокинони замин хоҳад гуфт, ки барои ҳайвон сурате бисозанд, ва «мебахшад, ки ҳама, хурду бузург, сарватманду камбағал, озоду ғулом, бар дасти ростӣ худ ё бар пешонии худ нишоне бигиранд; ва ҳеҷ кас натавонад бихарад ё бифурӯшад, ҷуз он касе ки нишон, ё номи ҳайвон, ё шумораи номи ӯро дорад». Ҳамин тавр протестантизм аз пайи қадамҳои папагӣ меравад.»

«Дар ҳамин вақт фариштаи сеюм дида мешавад, ки дар миёни осмон парвоз карда, ҷунин эълон менамояд: “Агар касе ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба сурати он сачда кунад, ва нишони онро бар пешонии худ ё бар дасти худ бигирад, вай низ аз шароби ғазаби Худо, ки беомехта ба ҷоми қаҳри Ё рехта шудааст, хоҳад нӯшид.” “Дар ин ҷо онҳое ҳастанд, ки аҳкоми Худоро ва имони Исоро нигоҳ медоранд.” Дар муқоисаи ошкор бо ҷаҳон он гурӯҳи хурде меистад, ки аз садоқати худ ба Худо рӯй нахоҳанд тофт. Инҳо ҳамонҳоянд, ки Ишаъё дар бораи онҳо сухан мегӯяд, ҳамчун тармимкунандагони шикфе ки дар шариати Худо ба вучуд оварда шуда буд; онҳо, ки харобаҳои қадими ро обод мекунад ва таҳкурсии наслҳои бисёрро барпо месозанд.»

«Огоҳии аз ҳама ҷиддӣ ва таҳдиди аз ҳама даҳшатноке, ки ҳаргиз ба инсонҳои фони равна шудааст, ҳамонест, ки дар паёми фариштаи сеюм дар бар гирифта шудааст. Гуноҳе, ки ғазаби Худоро бе омехтагии раҳм фуруд меоварад, бояд аз ниҳоят зишттарин хислат бошад. Оё ҷаҳон бояд дар бораи табиати ин гуноҳ дар торикӣ вогузошта шавад? — Ҳаргиз не. Худо бо офаридагони Худ ҷунин муносибат намекунад. Ғазаби Ё ҳеҷ гоҳ бар гуноҳҳои аз рӯи нодонӣ содиршуда фуруд оварда намешавад. Пеш аз он ки доварҳои Ё бар замин оварда шаванд, нур дар бораи ин гуноҳ бояд ба ҷаҳон пешниҳод

гардад, то инсон бидонад, ки чаро ин довариҳо фуруд оварда мешаванд, ва фурсате барои гурехтан аз онҳо дошта бошад.»

«Паеме, ки ин хушдорро дар бар дорад, охирин паёмест, ки бояд пеш аз ошкор шудани Писари одам мавъиза гардад. Аломатҳое ки худи Ў додааст, эълон медоранд, ки омадани Ў бисёр наздик аст. Қариб чихил сол аст, ки паёми фариштаи сеюм танинандоз мебошад. Дар натиҷаи он муборизаи бузург ду гурӯҳ паид меоянд: онҳое ки «баҳайвон ва ба сурати вай сачда мекунанд» ва нишони ўро қабул менамоянд, ва онҳое ки «мӯҳри Худои зиндаро» қабул мекунанд ва номи Падар бар пешониҳошон навишта шудааст. Ин нишони намоён нест. Замон фаро расидааст, ки ҳамаи онҳое ки ба начоти ҷони худ алоқаманданд, бо чиддиат ва бо як ҳиссиёти пурвиқор бипурсанд: Мӯҳри Худо чист? ва нишони ҳайвон чист? Чӣ гуна метавонем аз қабул кардани он канорачӯӣ намоём?»

«Мӯҳри Худо, яъне нишона ё аломати ҳокимияти Ў, дар аҳкоми чорум ёфт мешавад. Ин ягона амри Даҳ Аҳком аст, ки ба Худо ҳамчун Офаридгори осмонҳо ва замин ишора мекунад ва Худои ҳақиқиро аз ҳамаи худоёни ботил равшан фарқ мегузорад. Дар тамоми Навиштаҳо воқеияти қудрати офаринандагии Худо ҳамчун далеле оварда мешавад, ки Ў аз ҳамаи маъбудони бутпарастон болотар аст. »

«Шанбе, ки бо аҳди амри чорум фармуда шудааст, барои ёдбуди кори офариниш муқаррар гардида буд, то ки андешаҳои одамон ҳамеша ба сӯи Худои ҳақиқӣ ва зинда равона бошанд. Агар Шанбе ҳамеша риоя мешуд, ҳаргиз бутпарасте, мулҳиде ё кофире намебуд. Риояи муқаддаси рӯзи муқаддаси Худо андешаҳои одамонро ба сӯи Офаридгори онҳо роҳнамоӣ мекард. Ашёи табиат Ўро ба ёдашон меоварданд ва онҳо ба қудрат ва муҳаббати Ў шаҳодат медоданд. Шанбеи амри чорум мӯҳри Худои зинда аст. Он ба Худо ҳамчун Офаридгор ишора мекунад ва аломати ҳокимияти ҳаққонии Ў бар мавҷудоте мебошад, ки Ў офаридааст.»

«Пас, агар он рӯзи шанбеи қалбакӣ набошад, ки қаҳон онро ба ҷои Шанбеи ҳақиқӣ пазируфтааст, аломати ҳайвон чист?»

Изҳороти набавӣ, ки папагӣ мебоист худро болотар аз ҳар он чи Худо номида мешавад ё парастииш мегардад, баланд бардорад, ба таври ҳайратангез дар тағйир додани рӯзи шанбе аз рӯзи ҳафтуми ҳафта ба рӯзи якуми он иҷро шудааст. Ҳар ҷое ки шанбеи папагӣ бар шанбеи Худо бартар доништа шуда, эҳтиром карда мешавад, дар он ҷо он одами гуноҳ болотар аз Офаридгори осмон ва замин баланд бардошта мешавад.

Онҳое ки таъкид мекунанд, ки Масеҳ шанберо тағйир дод, бевосита ба суҳанони худи Ў муқобил мебароянд. Ў дар Мавъизаи Худ бар кӯҳ эълон намуд: «Гумон набаред, ки Ман омадаам то шариат ё анбиёро вайрон кунам; наомадаам то вайрон кунам, балки то ба ҷо оварам. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то вақте ки осмон ва замин аз миён нараванд, на як ҳарфи хурдтарин ва на як аломати ночиз аз шариат ҳаргиз аз миён нахоҳад рафт, то даме ки ҳама чиз ба амал ояд. Пас, ҳар кӣ яке аз хурдтарини ин аҳкомро бишканад ва мардумро низ ҷунин таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон хурдтарин хонда хоҳад шуд; аммо ҳар кӣ онҳоро ба амал оварад ва таълим диҳад, вай дар Малакути Осмон бузург хонда хоҳад шуд».

«Католикҳои румӣ иқроӣ мешаванд, ки тағйир додани рӯзи Шанбе аз ҷониби калисои онҳо анҷом дода шудааст, ва ҳамин тағйирро онҳо ҳамчун далели ҳокимияти олии ин калисо меоранд. Онҳо изҳор медоранд, ки протестантҳо, бо риоя кардани рӯзи якуми ҳафта ҳамчун Шанбе, қудрати ӯро барои қонунгузорӣ дар умури илоҳӣ эътироф мекунанд. Калисои Рум аз даъвои беиштибоҳии худ даст накашидааст, ва ҳангоме ки ҷаҳон ва калисоҳои протестантӣ шанбеи қалбакиеро, ки офаридаи ӯст, мепазиранд, онҳо амалан даъвои ӯро эътироф мекунанд. Онҳо метавонанд барои ҳимояи ин тағйирот ба ҳокимияти расулон ва падарони калисо истинод кунанд, аммо ботилии далелҳои онҳо ба осонӣ ошкор мегардад. Папист ба қадри кофӣ зирак аст, ки бинад протестантҳо худро фиреб медиханд ва дидаю доништа чашмони худро ба воқеиятҳои ин масъала мебанданд. Ҳар қадар ки муассисаи якшанбе бештар пазируфта шавад, ӯ шод мегардад, зеро мутмаин аст, ки он дар ниҳоят тамоми ҷаҳони протестантиро зери парчами Рум хоҳад овард». Signs of the Times, November 1, 1899.